

Φυτούλα Βακανά

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ
Η ΕΚΔΡΟΜΗ
& ΑΛΛΕΣ
ΕΓΓΝΟΙΕΣ
για την

ΑΝΝΑ
Χ.



Συλλογή
κύκνοι



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr



Η Φυτούλα Βακανά ζει μια διπλή ζωή. Το πρωί είναι δασκάλα στο σχολείο: διορθώνει, αγκαλιάζει, αφηγείται παραμύθια... Αλλά το βράδυ φοράει την κάπα της με τα κεντημένα γράμματα, τις τελείες και τα ερωτηματικά και παλεύει να σκαρώσει χάρτινους κόσμους.

Δεν μπορεί ακόμη να αποφασίσει αν αγαπά περισσότερο να φτιάχνει φανταστικές ιστορίες για αληθινά πρόσωπα ή αληθινές ιστορίες για φανταστικά πρόσωπα.

Από τις Εκδόσεις Πατάκη κυκλοφορεί επίσης το βιβλίο της «Κωδικός Π.Α.Ρ.Ε.Α. – Το μυστήριο της παράξενης βροχής», που έγραψε μαζί με την Ανθή Πειραία.

ΦΥΤΟΥΛΑ ΒΑΚΑΝΑ

*Ο Στέφανος, η εκδρομή και
άλλες έγνοιες για την Άννα Χ.*

ΕΦΗΒΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΥΚΝΟΙ



Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Κύκνοι – 98

Φυτούλα Βακανά, *Ο Στέφανος, η εκδρομή και άλλες έγνοιες για την Άννα Χ.*

Εικονογράφηση εξωφύλλου: Μαρία Θύμη
Σχεδιασμός εξωφύλλου σειράς: polka dot design
Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη

Διορθώσεις: Κατερίνα Βασιλοπούλου

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Φυτούλα Βακανά, 2019

Copyright © για την εικονογράφηση του εξωφύλλου Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ
(Εκδόσεις Πατάκη), 2020

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάιος 2020

ΚΕΤ Γ397 ΚΕΠ 259/20 ISBN 978-960-16-8605-9



ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Για την Αντρεα,
που ξεκινά το ταξίδι της στις φίλες,
στις χαρές και στην αγάπη...*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το μεγάλο ΡΕΖΙΛΙ.	11
Συνομιλία στο Viber	16
Κανένας σεβασμός στο δικαίωμα για ονειροπόληση!	19
Αντίο, εκδρομή!	21
Συνομιλία στο Viber	24
Έναρξη των ερευνών	30
Ο πρώτος ύποπτος	32
Συνομιλία στο Viber	35
Η πρώτη αποτυχία	39
Όπου τα πράγματα δεν εξελίσσονται καθόλου καλά	43
Της φυλακής τα σίδερα... μπλα μπλα μπλα.	46
Θα 'χουμε κακά ξεμπερδέματα, κυρία Φένια!	47
Συνομιλία στο Viber	52
Παράσιτα και αποκαλύψεις	54
Νέος ύποπτος στις «Πρασινάδες»	57
ΤΟ μπουφάν.	61
Καινούριο σχέδιο δράσης	63
Μια –σχεδόν– παραδοχή.	65

Διεξαγωγή ερευνών στο εμπορικό κέντρο.....	67
Έκπληξη!.....	70
Τρεις λεξούλες.....	74
Βγάζοντας βόλτα το πρόβατο.....	77
Μια απρόσμενη εξέλιξη	79
Τηλεφωνική συνομιλία	81
Το ραντεβού.....	83
Συνομιλία στο Viber.....	87
Το επόμενο πρωί.....	90
Το φάντασμα.....	92
Συνομιλία στο Viber.....	94
Βάλε με στο μπλογκ σου, μαμά!.....	98
Mamoblog.....	100
Φύγαμε για εκδρομή!.....	101
Τέλος καλό... στην εκδρομή.....	103

Το μεγάλο PEZILAI

ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΗ στο δωμάτιό μου... Δεσμοφύλακας, βέβαια, μόνο ο εαυτός μου. Θα μείνω εδώ μέσα μέχρι να πάψει να με κυνηγάει... Όχι ποιος, αλλά *τι!* Αυτό που έγινε χτες στο σχολείο. Γνωστό και ως «το μεγάλο PEZILAI». Το οποίο υπολογίζω να με στοιχειώνει μέχρι που θα είμαι γιαγιούλα με άσπρα, λεπτά σαν άχυρο μαλλιά και χωρίς δόντια. Θα ἔρχονται τα εγγονάκια μου και θα μου λένε: «Γιαγιά Άννα, θυμάσαι τότε στο σχολείο που έπαθες το μεγάλο PEZILAI;» και θα σκάνε στα γέλια τα αθεόφοβα.

14 ώρες νωρίτερα...

Τόπος: 7ο Γυμνάσιο

Χρόνος: Δεύτερο διάλειμμα

Ἡρωες της Τραγωδίας: Άννα (η υποφαινόμενη), Γιάννης (ο καλύτερός μου φίλος), Μαρίζα (η κολλητή μου), ΣΤΕΦΑΝΟΣ (!!!) και καμιά πενηνταριά μαθητές που πηγαينوέρχονταν στην αυλή ή απλά άραζαν στα παγκάκια τριγύρω.

Στεκόμασταν στη γραμμή για το κυλικείο. Η Μαρίζα μόλις είχε πει «κάτι έξυπνο» (μεταφέρω αυτούσια τα δικά της λόγια) και το σημείωνε στο μοβ σημειωματάριό της για το μεγάλο μπεστ σέλερ που ονειρεύεται να γράψει.

Ο Γιάννης μίλαγε για χιλιοστή φορά για το παιχνίδι που παίζει διαδικτυακά, που είτε λέγεται «Όου!» ή «Γουάου!» είτε κάποιο άλλο επιφώνημα, τέλος πάντων!

Εγώ δεν πολυμιλούσα. Μάλλον κρατούσα το στόμα μου ερμητικά κλειστό. Μια εβδομάδα είχε περάσει που έβαλα τα σιδεράκια κι ακόμη δεν είχα συνηθίσει τον σιδεροφράχτη που ξεπρόβαλλε από το στόμα μου. Κουνούσα λοιπόν το κεφάλι αρκετά συχνά –αλλά όχι ύποπτα συχνά, για να καρφωθώ ότι δεν ακούω– και ο Γιάννης έλεγε κάτι για επιδρομή και νάνους και τέτοια.

Ξάφνου ένιωσα τα μάγουλά μου να παίρνουν φωτιά –μπράβο, Άννα, πολύ διακριτικό εκ μέρους σου!– και άρχισα να στριφογυρίζω με λύσσα μια άμοιρη μπούκλα που βρέθηκε στο οπτικό μου πεδίο.

Ο Στέφανος ήρθε και στάθηκε στο τέλος της γραμμής, τρία τέσσερα κεφάλια πιο πίσω από εμάς.

Σημείωση-επεξήγηση: Ο Στέφανος είναι ο πρώτος και μοναδικός έρωτάς μου. Στο νηπιαγωγείο χάριζα τα τυροπιτάκια μου σε όποιο κορίτσι τύχαινε να κάθεται δίπλα του στον κύκλο για να μου παραχωρήσει τη θέση της. Στο δημοτικό δεν ήμασταν στην ίδια τάξη, αλλά πάντα τον αναζητούσα στον διάδρομο, στην αυλή, στις εκδρομές. Τα πρώτα στιχάκια που σκάρωσα ήταν γι' αυτόν. Ιδού ένα δείγμα από ποίημά μου στην τρίτη δημοτικού, που πραγματεύεται τον ανεκπλήρωτο έρωτά μου:

*«Τα μπλε μάτια σου μοιάζουν με τη θάλασσα,
ώρες να σε κοιτάζω χάλασα,
ωραία μαλλιά,
όταν φυσάει αέρας, τα σκορπά».*

Είναι υπέροχος! Ο τρόπος που περπατά στους διαδρόμους, σαν να βαριέται που είναι εδώ και σαν να χαιρέται ταυτόχρονα. Το ονειροπόλο του βλέμμα, τα καστανά του μαλλιά με εκείνα τα τσουλούφια που πετάνε πάντα από δω κι αποκεί.

Το θέμα είναι ότι είμαι βέβαιη πως ο Στέφανος αγνοεί την ύπαρξή μου. Δεν έχει πάρει χαμπάρι ότι συνυπάρχουμε στο ίδιο σύμπαν. Δεν του θυμίζω κάτι. Είτε η τίγρη της Νότιας Κίνας εξαφανιστεί από το πρόσωπο της γης είτε εγώ, το ίδιο θα του λείψουμε, το ίδιο κενό θα βιώσει.

Επιστρέφω όμως στο μεγάλο PEZIDI (που αποδεικνύει ότι ξέρει τελικά ποια είμαι, αλλά είμαι σίγουρη πως θα επιδιώξει να με ξεχάσει μετά το χτεσινό!). Βλέπω λοιπόν τον Στέφανο να περιμένει στη γραμμή. Καταβάλλω υπεράνθρωπη προσπάθεια να μην τον κοιτάζω σαν χαζή. Σκεφτείτε έναν συνδετήρα να προσπαθεί να ξεφύγει από έναν δυνατό μαγνήτη. Προσπαθώ να συγκεντρωθώ σε αυτά που λέει ο Γιάννης.

Η Μαρίζα έχει κλείσει το σημειωματάριό της και με σκουντά –καθόλου διακριτικά– με τον αγκώνα της, γιατί έχει μόλις δει τον Στέφανο.

Και ο Γιάννης με σκουντά, αλλά μόνο γιατί έχουμε φτάσει στο παραθυράκι του κυλικείου, είναι η σειρά μου να παραγγείλω κι εγώ στέκομαι μαρμαρωμένη ενώ η κυ-

ρία στο κυλικείο κοιτάζει εκνευρισμένη τους υπόλοιπους να διαμαρτύρονται πίσω μου.

Κι επειδή έχουν περάσει ήδη τρία λεπτά που παίζουμε με την κυρία του κυλικείου «Αγαλματάκια ακίνητα, αγέλαστα...», ο Γιάννης κάνει την καταστροφική παρέμβαση και παραγγέλνει στη θέση μου, δείχνοντας στην κυρία την επιλογή του. Ούτε ακούω τι ζητά, απλώνω μηχανικά το χέρι, η κυρία ξεδιαλέγει τα κέρματα, αφήνει τα ρέστα στην ανοιχτή μου παλάμη κι εγώ γυρίζω να φύγω ρίχνοντας μια γερή δαγκωνιά στο μυρωδάτο σνακ μου.

Μασουλάω ενώ κατευθυνόμαστε στο κοντινότερο παγκάκι. Ο Γιάννης ρουφάει με θόρυβο το σοκολατούχο γάλα του και η Μαρίζα τρώει τoστ με ψωμί ολικής άλεσης. Και είναι εκείνη τη στιγμή –ω, άσχημο παιχνίδι της μοίρας!– που βρίσκομαι πρόσωπο με πρόσωπο με τον Στέφανο! Ο οποίος διαλέγει αυτή τη μέρα και ώρα για να μου σκάσει ένα νυσταγμένο χαμόγελο και να πετάξει: «Γεια σου, Άννα!».

Νιώθω ένα κύμα ευτυχίας να απλώνεται από τα δάχτυλα των ποδιών μου μέχρι το κεφάλι μου και να ζωγραφίζει το πιο πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπό μου. Επειδή –όπως ήταν αναμενόμενο– μουγκάθηκα, κούνησα απλώς το κεφάλι μου σαν κάτι ψεύτικα σκυλάκια στο παρμπρίζ του αυτοκινήτου, με το διάπλατο (το επαναλαμβάνω γιατί είναι σημαντικό τραγικό στοιχείο) χαμόγελο ακινητοποιημένο στο πρόσωπό μου.

Όταν προσγειωθήκαμε εγώ και η χαρά μου στο παγκάκι, η Μαρίζα μουρμούρισε κάτι σαν «Έχεις κάτι... εδώ στα δόντια σου». Της έδωσα το σνακ μου κι έτρεξα

στην τουαλέτα. Δεν είχα ακριβώς κάτι στα δόντια μου. Είχα μικρό μέρος δοντιών να αχνοφαίνεται κάτω από τον σιδεροφράχτη, που είχε μετωπική σύγκρουση με τη σπανακόπιτα. Αυτό το θέαμα αντίκρισε ο Στέφανος; Μεγάλο ΡΕΖΙΛΙ!

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟ VIBER

(Συμμετέχοντες: Μαρίζα, Άννα Χ., Γιάννης Αριστοτέλους)

Μαρίζα

Άννα;;

Έλα, δεν είναι δα και το τέλος του κόσμου!

Ίσως απλά το τέλος της σπανακόπιτας στη ζωή σου;! Χα χα, αστεϊάκι, να το διασκεδάσουμε λίγο.

Άννα Χ.

Χα χα, μισό να σκουπίσω τα δάκρυα από τα γέλια... Α! Δεν είναι από τα γέλια τελικά!

Γιάννης Αριστοτέλους

Άννα, χαλάρωσε! Σιγά την καταστροφή!

Άννα Χ.

Ναι, σιγά την καταστροφή! Απλά με είδε ο Στέφανος να μοιάζω με μωρό που τρώει για πρώτη φορά στερεά τροφή!